

højere, hvis man havde taget fat på det noget før. Man kan jo stå og vifte med alle de containere, det overhovedet er nødvendigt, men hvis ikke man får den opbakning, der er brug for fra mere eller mindre kommunale affaldsselskaber og kommunerne selv, så nytter det ikke noget.

Men i stedet for at fremme den proces, så pålægger man virksomhederne en afgift. Ikke bare på ny pvc, men også på de pvc-produkter, der er lavet af genbrugt pvc. Det fremmer da ikke lysten til at genbruge materialet, og det er da et klart bevis på, at afgiften ikke handler om miljøet, men om penge.

Der står endda i et notat fra Skatteministeriet fra juni i år, at incitamentet med afgiften er, at den skal medvirke til en øget genanvendelse af pvc. Men det kan man da godt glemme alt om, sådan som tingene er skruet sammen.

Hvad der også kan undre er, at man ikke har vurderet de alternativer, der er til hård pvc. Paradokset er, at nogle af de her alternativer kan være mere problematiske end den for mig at se uskadelige hårde pvc. For både tagrenders og tagpladers vedkommende vil disse produkters mest oplagte alternativer indeholde ftalater, men under bagatelgrænsen på 25 pct.

Da det ikke er produkter, vi selv producerer, så betyder det øget import. Men endnu mere beklageligt, så betyder det alt andet lige et ringere miljø.

Afgiften betyder også, at virksomhederne ikke længere vil kunne afsætte de nødvendige midler til udvikling af nye produkter. Så er man interesseret i det, så bør man sørge for, at en del af det forventede statsprovenu føres tilbage, så det kan blive anvendt til udvikling af et afløsningsmateriale.

Andre virksomheder har fundet fremragende løsningsmodeller, således at produkterne ikke ender i affaldsforbrændingen. NKT indsamler brugte kabler og udvikler nye modeller, hvor pvc'en bliver behandlet på en sådan måde, at den ikke udgør et problem. Hvorfor gør miljøministeren ikke noget for at hjælpe sådanne ordninger på vej? Hvorfor pålægger man i stedet for en afgift, som på ingen måde tilskynder virksomheden til at være miljørigtig? Jeg fatter det ikke.

Det er heldigvis lang tid siden, man på arbejdsmarkedet, i børneopdragelsen og i uddannelsessystemet gik fra pisen til guleroden. Men i dansk miljøpolitik er man åbenbart så magtesløs, at man kun kender ét middel: Pisen.

Ser vi på blød pvc, kan der være problemer, når blødgørerne frigører sig. Der kan være problemer; vi ved det faktisk ikke. For på et af de spørgsmål, der er blevet stillet i Miljøudvalget, om det mest anvendte ftalat, DEPH, bliver der svaret, at der kun findes få undersøgelser, vel at mærke gamle undersøgelser, der viser, at der ikke er nogen risiko. Og andre er så usikre, at der ikke kan konkluderes noget.

Det er da tankevækkende, at man vil lovgive ud fra dette meget ringe grundlag. Jeg mener, man skal forske mere i det her, det vil være det eneste rigtige. Vi mangler ganske simpelt viden.

Jeg synes også, at vi skal følges ad med resten af EU. Der foregår netop nu et udredelsesarbejde i Kommissionen, der inden længe vil udmønte sig i enten et direktiv eller i nogle anbefalinger. Hvorfor kan vi ikke vente på det? Vi udsætter danske virksomheder for unødvendig konkurrence, det er urimeligt. Og menneskers sundhedstilstand bliver jo ikke bedre af den her afgift. Lad være med at bilde os det ind. Vi vil jo stadig væk bruge pvc-materialerne, og de vil stadig væk blive produceret.

Så det, vi gerne vil opfordre ministeren til her i dag, er at iværksætte mere forskning, fremme de gode genbrugsordninger, der allerede er i gang. Og skal der endelig opkræves afgifter, så skal de bruges offensivt miljøpolitisk, ikke til at udfylde et hul i statskassen.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Ja, det var jo en interessant tale, fru Henriette Kjær holdt.

Fru Henriette Kjær benægtede ikke, at en pvc-afgift kunne have en virkning. Men den skulle blot anvendes på en sådan måde – sådan forstod jeg fru Henriette Kjær – at man førte midlerne tilbage, således at der kunne foretages udviklingsalternativer.

Betyder det, at Det Konservative Folkeparti vil være med til en afgift, såfremt man siger, at på de områder, hvor der ikke umiddelbart findes alternativer, der har virksomhederne ret til at føre dem tilbage og så over et par år, 3 eller 4, prøve at finde nogle udviklingsalternativer? Var det sådan, man skulle forstå fru Henriette Kjær?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Fru Henriette Kjær er meget overbevist om, at det her reelt er et fiskalt forslag. Så vil jeg gerne